

Retyezát

*„...El van rejtezve a világ elől
E szent magány; beléje más nem lát,
Csak messziről fehér fejével a
Hegyek nagyapja, a vén Retyezát.”*

/Petőfi Sándor: Vajdahunyadon/

Hányszor, de hányszor elképzeltem Maderspach Viktor szigorú tényszerűséggel megírt, hazaszeretettől sugárzó könyveit olvasva a déli-Kárpátok fenséges hegycsúcsait, havasi legelőit, pisztrángos patakjait, zergéit!

Az ezredfordulón aztán Osztrák barátom teljesen váratlanul meghívott retyezáti ismerőséhez zergevadászatra! Mindannyian ismerjük a készülődés örömét és izgalmát!

Október 24.-én indultunk barátomnak a kereskedésből elhozott vadonatúj BMW-jével. Nagylak határátkelő, két órás várakozás után útlevel ellenőrzés, vámvizsgálat és kéri a vámos a kocsit zöldkártyáját... Barátom mutatja a kocsit adatait a forgalmiban de, a vámos csak rázza a fejét, végül kiböki, hogy Román zöldkártya kell. Jó, egye fene, mondom én-mert a „sógor” már nagyon dühös- hol kaphatunk? A következő faluban, jön a flegma válasz.

De hogy jutunk el addig? Az már a mi gondunk mondja és kiállít bennünket a sorból, nem léphetünk be Romániába! Aki már volt ilyen abszurd helyzetben megértheti miket gondoltunk! További félórás várakozás után szerencsénkre megérkezik elénk vendéglátónk-de jó, hogy előre így beszéltük meg!-és tisztázza a helyzetet, de rögtön meg is lehetett a véleménye rólunk, ugyanis húsz Euró volt a fizetendő „díj”, persze zöldkártyát nem kaptunk!

Késő éjszaka érkeztünk meg vendéglátónk kis hegyi falujába ahonnan rövid három órás alvás után indultunk egy „könnyebb” vadászkirándulásra a terepet felderítendő. Említésre méltó vaddal nem találkoztunk, de tapasztaltuk a növényzetnek az Alpoktól eltérő jellegét.

Például az erdőhatár nem olyan éles és az erdők állománya egészen addig lomblevelűekkel elegyes.

Másnap hajnali kettőkor ébresztő és rövid coyote reggeli* /Maderspach amerikai vadászataira utalva engedtessek meg ez az amerikanizmus, egyébként pedig körülnézés és vizelés/ után irány a havasok!

Lámpával őserdőben, úttalan utakon csak a vezetőnk által a pásztoroknak az irányváltoztatáskor összerakott kisebb kőhalmait keresve haladtunk.

A haladás később már vánszorgássá gyengült és reggel kilenc előtt néhány perccel-több, mint hat órás kínlódás után- elértük a gyalogfenyő övezetet.

A hegyi vadászok jó szokása szerint alsóruha csere, pár perc pihenő és elkezdődött retyezáti vadászatunk! Mivel fegyvert nem vittünk előzetesen megegyeztünk, hogy vendéglátónk puskájával /CZ-7X57/, először barátomat illetti meg a lehetséges lövés joga.

Ami-szinte illúzió rombolásként- pár száz méter után be is következett. Kapitális zergebak állt keresztben előttünk a henye fenyves váltóján jó negyven méterre!

Nesze neked több száz méteres lövéseket igénylő magashegyi vadászat!

Persze erre akkor nem gondoltunk, szerencsére és barátom, ahogy illik meg is lőtte a zergét. Valóban kapitális 29,5 cm-es kampójú –párási idő kezdete lévén-kereső bak volt. Megdöbbenésünkre azonban az egyik kampó szára középtájbán törött volt!

Lövés előtt-mivel a bak teljesen keresztben állt-nem láthattuk. Azonban a megdöbbenés csak néhány másodpercig tartott, mert a következő pillanatban már három meglett és egy ifjú ember /Gergő fiam is velünk volt/ összeölelkezve járta az indiántáncot örömeiben! Mit gondolnának ilyenkor a kívülállók?

Gyorsan leválasztotta Jankó a fejet, kibontotta a gerincet a többi a hegyé maradt, mert levitelére nem is gondolhattunk! Más ám a Kárpátok, mint az Alpok jól kiépített vadászösvényei!

Kietlen katlanba értünk közepén tengerszemmel, amit Jankó Papusának mondott.

Javasolta, hogy rövid pihenésként fogjunk pisztrángot! Értelmesen nézhettünk rá, mert elmagyarázta, hogy kézzel ám! Ívási idejünkben a halak-sebes pisztráng- kiúsznak a befolyó kis forrás sekély vízéhez és a kövek között óvatosan, nem kapkodva valóban sikerült öt-hat darab halat partra vetni.

Amíg a halakkal vesződtünk észre sem vettük milyen gyorsan besötétedett és olyan hóvihar kerekedett, hogy visszintesen hordta a havat alig bírtunk magunk elé nézni. A hó aztán gyorsan ráfagyott a sziklákra és kezdett a vadászat csiklandóssá válni! Jankó éppen menet

közben készített fel bennünket arra, hogy mi történik a hegyen azzal, aki lábát törli!

De kemény kárpáti fából faragták őt, mert semmiképpen nem akarta abbahagyni a vadászatot. Pedig nem sok értelme volt, mert úgyszólván nem láttunk semmit a hóiharban! Azaz mégis! Nem is akármit! A gerincen botladoztunk egymás sarkában, amikor Jankó váratlanul megállt, mi persze egymásnak ütköztünk, rámutatott egy csonka gúla alakú sziklára és röviden magyarul csak ennyit mondott: piros, fehér, zöld.

Tanúim rá a körülöttünk lévő kétezer méter feletti csúcsok és a társaim, hogy az „ezeréves határ” egyik határkövébe botlottunk, és ami teljesen valószínűtlen de a három szín még mindig láthatóan ott volt!

Mondhatom tiszta szívvel, hogy legalább mi ketten a fiammal átéreztük a pillanatot!

„Hová lett a régi ország? Hová lettek a régi vadászterületek? És hová a régi vadászok”...

/Nemeskéri- Kiss Sándor, Egyszer volt.../

Lefelé aztán még keservesebben kínlódva, bőrig ázva de mégsem fáztunk meg és végre a kalibába érve megsütöttük a pisztrángokat és szinte eszméletvesztve aludtunk reggelig.

Reggeli után búcsúzkodás, útközben futurisztikus színű füstöket okádó gyárkémények mellett át Vajdahunyadon, el Déva vára alatt és lassan elhagytuk Erdély földjét. Itthon az első kamionparkolóban lezuhanyoztunk.

Kelt: Az ezredforduló Október havának végén.

Utóirat: Az élet úgy hozta, hogy évekkel később Törökországban, Ankarában dolgoztam és többször átrepültünk a Retyezát fenséges tömbje felett. A látvány adta a késztetést a fenti emlékek papírra vetéséhez.